

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Ławnicy: Lidia Płuciennik

Kamila Szelańska

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko K. D.

o ustalenie stosunku pracy, wydanie świadectwa pracy, sprostowanie świadectwa pracy, wynagrodzenie, wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i w godzinach nocnych, ekwiwalent pieniężnych za urlop

1. ustala stosunek pracy pomiędzy T. K. i K. D. w okresie od 9 listopada 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku,
2. nakazuje pozwanemu K. D. wydać powodowi T. K. świadectwo pracy za okres zatrudnienia powoda u pozwanego od 9 listopada 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku,
3. nakazuje pozwanemu K. D. sprostować wydane powodowi T. K. świadectwo pracy z dnia 31 marca 2013 roku poprzez wpisanie, że powód nie wykorzystał 12 dni urlopu wypoczynkowego,
4. zasądza od pozwanego K. D. na rzecz powoda T. K. tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych kwoty:
 - a. 216,13 zł (dwieście szesnaście złotych trzynaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w listopadzie 2012 roku,
 - b. 1.874,85 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w grudniu 2012 roku,
 - c. 3.015,63 zł (trzy tysiące piętnaście złotych sześćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w styczniu 2013 roku,

d. 938,44 zł (dziewięćset trzydzieści osiem złotych czterdzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w lutym 2013 roku,

e. 1.879,85 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w marcu 2013 roku,

5. zasądza od pozwanego K. D. na rzecz powoda T. K. tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych kwoty:

a. 19,69 zł (dziewiętnaście złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w listopadzie 2012 roku,

b. 33,49 zł (trzydzieści trzy złote czterdzieści dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w grudniu 2012 roku,

c. 87,36 zł (osiemdziesiąt siedem złotych trzydzieści sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w styczniu 2013 roku,

d. 35 zł (trzydzieści pięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w lutym 2013 roku,

e. 49,40 zł (czterdzieści dziewięć złotych czterdzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w marcu 2013 roku,

6. zasądza od pozwanego K. D. na rzecz powoda T. K. tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy kwotę 1.759,74 zł (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

7. oddala powództwo w pozostałej części,

8. zasądza od pozwanego K. D. na rzecz pełnomocnika powoda radcy prawnego A. A. kwotę 1.980 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu,

9. nakazuje pobrać od pozwanego K. D. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 1.998,67 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów sądowych,

10. odstępuje od obciążania powoda kosztami sądowymi i kosztami procesu w części przegranej,

11. nadaje wyrokowi w punkcie 4 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.200,60 zł (dwa tysiące dwieście złotych sześćdziesiąt groszy).

Lidia Płuciennik SSR Przemysław Chrzanowski Kamila Szelałowska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 listopada 2013 roku (data prezentaty) powód T. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego K. D. kwoty 7.795,00 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i w nocy w okresie od listopada 2012 roku do kwietnia 2013 roku oraz o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy powodem a pozwanym w okresie od 9 listopada 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku i o wydanie świadectwa pracy za ten okres.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że nie otrzymał od pozwanego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, zaś wszelkie próby egzekucji tej należności przez samego powoda nie dały rezultatu, gdyż pozwany uchyla się od zapłaty.

(pozew – k. 1 – 2)

W odpowiedzi na pozew K. D. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, że powód wykonywał pracę w systemie równoważnego czasu pracy, nie świadczył on więc pracy w nadgodzinach. Pozwany dodał, że sporadycznie powód pracował w godzinach nocnych, jednak w zamian otrzymywał dzień wolny i w tym zakresie strony są rozliczone. Pozwany dodał także, że nie zatrudniał powoda w kwietniu 2013 roku.

(odpowieź na pozew – k. 20 – 27)

Pismem procesowym z dnia 19 sierpnia 2014 roku pełnomocnik powoda zmodyfikował powództwo wnosząc o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy powodem a pozwanym w okresie od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku, wydanie świadectwa pracy za ten okres, sprostowanie świadectwa pracy wydanego powodowi w dniu 31 marca 2013 roku w zakresie wymiaru wykorzystanego urlopu oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odpowiednich kwot tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, za pracę w porze nocnej, a także o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 400,00 zł tytułem zwrotu potrącenia oraz odpowiedniej kwoty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Pismem procesowym z dnia 10 czerwca 2016 roku pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzował roszczenie w zakresie kwot dochodzonych tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz za pracę w porze nocnej, wnosząc o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwot:

- 216,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w listopadzie 2012 roku,

- 1.874,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w grudniu 2012 roku,

- 3.210,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w styczniu 2013 roku,

- 1.061,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w lutym 2013 roku,

- 2.125,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w marcu 2013 roku,

- 19,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w listopadzie 2012 roku,

- 33,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w grudniu 2012 roku,

- 87,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w styczniu 2013 roku,

- 35,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w lutym 2013 roku,

- 49,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w marcu 2013 roku.

Powód sprecyzował również roszczenie w zakresie zapłaty za niesłusznie potrącone wynagrodzenie wnosząc o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 400,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi:

- od kwoty 200,00 zł od dnia 11 marca 2013 roku do 31 grudnia 2015 rok oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi dla tej kwoty od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 200,00 zł od dnia 11 kwietnia 2013 roku do 31 grudnia 2015 rok oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi dla tej kwoty od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Pismem procesowym z dnia 20 października 2016 roku pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzował swoje roszczenie w zakresie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wnosząc o zasądzenie na jego rzecz tytułem tego ekwiwalentu kwoty 1.759,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

(pismo procesowe z dnia 19.08.2014r. – k. 78 – 89, pismo procesowe z dnia 10.06.2016r. – k. 199 – 202, pismo procesowe z dnia 20.10.2016r. – k. 252 - 253)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. K. był zatrudniony u K. D. od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 marca 2013 roku.

W okresie od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku powód pracował bez pisemnej umowy o pracę.

W okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 marca 2013 roku pracował on na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony na stanowisku pracownika fizycznego z wynagrodzeniem w wysokości 1.600,00 zł brutto miesięcznie. W rzeczywistości strony umówiły się na wynagrodzenie w wysokości 1.600,00 zł netto miesięcznie, co stanowi kwotę 2.200,60 zł brutto, dodatkowo powód miał otrzymywać premię 200,00 zł netto w zależności od tego, czy pracodawca uznał, że powód dobrze wykonywał swoją pracę w danym miesiącu. Powód otrzymywał razem z wynagrodzeniem za styczeń 2013 roku i luty 2013 roku nagrody po 200,00 zł do wynagrodzenia, natomiast przy

wynagrodzeniu za marzec 2013 roku powód nie otrzymał takiej dodatkowej kwoty, co pozwany miał argumentować tym, iż widział powoda pijanego w pracy.

(dowód: umowa o pracę – k. 3 i 32, zeznania powoda T. K. – protokół rozprawy z dnia 17.02.2016r. od 00:14:49 do 00:28:38, zeznania pozwanego K. D. – protokół rozprawy z dnia 17.02.2016r. od 00:28:38 do 00:51:20, zeznania świadka P. K. - k. 105 – 106, zeznania świadka J. P. – k. 106 - 107)

Powoda obowiązywał system równoważnego czasu pracy. Powód pracował początkowo co drugi dzień od godziny 6 rano do godziny 19. Jednak w okresie zimowym, gdy zaczęły się śnieżyce powód pracował codziennie, nierzadko nawet po 20 godzin dziennie, również w weekendy. Podczas odśnieżania zdarzało się, że powód pracował aż do godziny drugiej, trzeciej w nocy. Początkowo powód pracował na dworcach W. S. i (...). Gdy zaczęło się odśnieżanie, powód był dowożony do różnych stacji, dziennie jego ekipa odśnieżała nawet ponad 20 stacji kolejowych. Pozwany nie prowadził żadnej ewidencji czasu pracy powoda.

(dowód: zeznania powoda T. K. – protokół rozprawy z dnia 17.02.2016r. od 00:14:49 do 00:28:38, zapisy z zeszytu powoda – k. 5 – 6 verte i k. 91 – 93, zeznania pozwanego K. D. – protokół rozprawy z dnia 17.02.2016r. od 00:28:38 do 00:51:20, zeznania świadka A. S. - k. 49, zeznania świadka J. P. – k. 49 – 50 i 106 - 107)

Powód w trakcie pracy u pozwanego nie wykorzystał w okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 marca 2013 roku ani jednego dnia z przysługującego mu urlopu wypoczynkowego. Powodowi przysługiwał w okresie pracy u pozwanego urlop w wymiarze rocznym 26 dni.

(dowód: zapisy z zeszytu powoda – k. 5 – 6 verte i k. 91 – 93, świadectwa pracy – k. 254 - 261)

Powodowi zostało wydane przez pozwanego świadectwo pracy z dnia 31 marca 2013 roku, które obejmowało jego okres zatrudnienia od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 marca 2013 roku. W treści tego świadectwa pracy (pkt 4 ppkt 1) pracodawca wskazał, że powód wykorzystał przysługujący mu urlop wypoczynkowy w ilości 40 godzin.

(dowód: świadectwo pracy – k. 33)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z: umowy o pracę z k. 3 i 32, zapisów z zeszytu powoda z k. 5 – 6 verte i k. 91 – 93, świadectwa pracy wystawionego przez pozwanego z k. 33 oraz innych świadectw pracy dokumentujących przebieg wcześniejszego zatrudnienia powoda z k. 254 – 261.

Sąd w zakresie sposobów wyliczeń oraz kwot wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącach listopad 2012 roku i grudzień 2012 roku oraz w zakresie wyliczeń dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych i wyliczeń ekwiwalentu za urlop oparł się na opinii biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości (k. 170 – 182) oraz jego opinii uzupełniającej (k. 232 – 236). Opinie biegłego cechują się dużym poziomem szczegółowości i fachowości w zakresie przedstawionych wyliczeń, Sąd miał również na uwadze, że strony nie wnosiły żadnych zastrzeżeń co do rachunkowego sposobu wyliczenia należności przez biegłego (protokół rozprawy z dnia 17.10.2016r. od 00:01:43 do 00:05:11).

Sąd oparł się również na zeznaniach świadków i stron, różnie oceniając jednak wiarygodność zeznań poszczególnych osób.

Odnośnie zeznań powoda T. K. (protokół rozprawy z dnia 17.02.2016r. - od 00:14:49 do 00:28:38) Sąd nie dał im wiary w zakresie, w jakim powód twierdzi, że pracował u pozwanego w okresie od 15 października 2012 roku do 8 listopada 2012 roku, nie znajduje to bowiem żadnego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, również i przedstawione przez powoda notatki dotyczące jego czasu pracy rozpoczynają się od dnia 9 listopada 2012 roku, brak jest w nich informacji o tym, aby powód pracował jeszcze od października 2012 roku.

W kwestii ustalenia okresu pracy powoda u pozwanego Sąd oparł się częściowo na zeznaniach powoda, odmawiając im jednak wiarygodności co do wskazania, że powód pracował u pozwanego już od 15 października do 8 listopada 2012 roku. Sąd ustalił, że powód faktycznie pracował od 9 listopada 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku; znajduje to bowiem potwierdzenie również w stanowisku wyrażonym przez samego pozwanego na rozprawie (k. 50 akt sprawy). Potwierdzają to również zeznania świadków J. P. i świadka P. K., którzy wyraźnie wskazują, że powód pracował od dnia 9 listopada 2012 roku.

Odnosnie pracy powoda w godzinach nadliczbowych Sąd ustalił, że faktycznie praca taka była wykonywana i oparł się na dowodzie z kserokopii przedstawionych przez powoda zapisów w jego zeszycie (k. 5 – 6 verte i k. 91 - 93 akt sprawy). Sąd miał bowiem na uwadze, iż z zeznań innych świadków (J. P., A. S.) wynika, że powód faktycznie pracował w nadgodzinach, pozwany zaś nie zdołał wykazać, aby faktycznie powód źle wykonywał swoją pracę, w szczególności pozwany nie wykazał, aby faktycznie były kierowane skargi na brak odśnieżania peronów, czy też aby powód był w stanie nietrzeźwości w pracy. Nie zostały przedstawione ani żadne pisma od osób zarządzających dworcami, które potwierdzałyby złą pracę ekipy odśnieżającej, ani też nie zostali zgłoszeni świadkowie, którzy mogliby potwierdzić kontaktowanie się w zimie (...) z pozwanym odnośnie braku odśnieżania peronów. Jednocześnie Sąd ustalił również, że powód pracował w systemie równoważnego czasu pracy, co wynika z zeznań powoda, który wskazał, że na początku zatrudnienia pozwany miał mu przekazać, że będzie on pracował w przedłużonym dobowym wymiarze godzin (12 godzin dobowo). Znajduje to również potwierdzenie w zeznaniach pozwanego, który na początku zatrudnienia powoda poinformował go o równoważnym czasie pracy. Sąd jednak nie dał wiary zeznaniom pozwanego w zakresie, w jakim pozwany wskazuje, że taki czas pracy był przestrzegany; w tym zakresie bowiem, co już wyżej wskazano, Sąd oparł się na zapiskach z zeszytu powoda.

Sąd odmówił wiarygodności dowodowi z k. 47 akt sprawy – ewidencji czasu pracy powoda. W ocenie Sądu ewidencja ta nie jest ewidencją czasu pracy pracownika prowadzoną rzeczywiście w toku pracy powoda. Sąd miał bowiem na uwadze, iż po pierwsze dokument ten nigdzie nie zawiera żadnego podpisu powoda, który powinien potwierdzić swoją obecność w danych dniach, ponadto jak wynika z dokumentu z k. 90 akt sprawy pozwany nie miał żadnej ewidencji czasu pracy powoda podczas prowadzonej u niego kontroli Państwowej Inspekcji Pracy. Wobec tego dziwi nagle pojawienie się tej ewidencji u pozwanego. Oceniając ten środek dowodowy Sąd doszedł do wniosku, iż jedynym wytłumaczeniem jest sporządzenie ewidencji czasu pracy powoda jedynie na użytek argumentacji pozwanego w niniejszej sprawie. Ewidencja ta nie odzwierciedla więc w żaden sposób prawdziwego czasu pracy powoda. Ponadto Sąd zauważył, że również w zeznaniach złożonych na rozprawie pozwany wskazuje, że miał jedynie grafik pracy, który był wywieszony na ścianie. Grafik pracy jednak nie stanowi ewidencji czasu pracy, a jedynie pewne rozplanowanie pracy na dany okres.

Odnosnie z kolei wysokości wynagrodzenia powoda Sąd oparł się częściowo na zeznaniach samego powoda, który wskazuje, że miał zarabiać 1.600,00 zł na rękę, w innym miejscu wskazując, że jego wynagrodzenie wynosiło 1.800,00 zł na rękę. Sąd mając na uwadze całokształt materiału dowodowego ustalił, że w rzeczywistości powód zarabiał 1.600,00 zł netto, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach również P. K. oraz samego pozwanego K. D.. Odnosnie zaś podnoszonej w zeznaniach powoda kwestii wynagrodzenia w wysokości 1.800,00 zł netto Sąd uznał, iż w rzeczywistości chodzi tu o dodatkową nagrodę w wysokości 200,00 zł netto, która miała być wypłacana przez pozwanego w przypadku uznania, iż powód dobrze wykonuje swoją pracę. Charakter tego dodatku oraz jego wysokość znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozwanego oraz pośrednio w zeznaniach powoda. Sąd miał bowiem na uwadze, iż powód wskazał, że pensję 1.800,00 zł netto miał dostawać dopiero od stycznia 2013 roku, pozwany zaś wskazał, że od podpisania umowy o pracę, czyli od 1 stycznia 2013 roku, strony umówiły się, że dodatkowo powód będzie otrzymywał premię w wysokości 200,00 zł netto za dobre wyniki w pracy. Jednocześnie Sąd nie dał wiary w zakresie wysokości pensji powoda dokumentom ewidencji przychodów pracownika (k. 29), listom płac (k. 34 – 36), czy dokumentom podatkowym (k. 30 – 31). Sąd miał bowiem na uwadze, że dokumenty te przedstawiały zaniżone wynagrodzenie powoda dla celów uniknięcia dodatkowych obciążeń podatkowych i ubezpieczeniowych.

Sąd ustalił również, że jeden raz powodowi nie został wypłacony, z wynagrodzeniem za marzec 2013 roku, dodatek w wysokości 200,00 zł netto, co pozwany miał argumentować tym, iż widział powoda pijanego w pracy. Sąd nie dał wiary powodowi w zakresie, w jakim twierdzi on, że być może dostał nawet 1.400,00 zł wynagrodzenia za marzec 2013 roku, gdyż w świetle zarówno zeznań powoda, który powołuje się na potrącenie mu 200,00 zł z pensji jak i zeznań pozwanego, który potwierdza zaistnienie takiego faktu uznać należy, iż powód otrzymał za marzec 2013 roku wynagrodzenie w kwocie 1.600,00 zł netto, nie otrzymał on zaś w tym miesiącu przedmiotowej nagrody w wysokości 200,00 zł netto.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego K. D. (protokół rozprawy z dnia 17.02.2016r. - od 00:28:38 do 00:51:20) w zakresie, w jakim pozwany wskazuje, że powód przez tydzień był chory, ponadto miał on również wolne związane z wyjazdem do rodziny, nie znajduje to bowiem potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym w sprawie. W szczególności Sąd zauważył, że brak jest jakiegokolwiek dokumentacji pracowniczej potwierdzającej czy to chorobę powoda (np. zwolnienie lekarskie), czy też wyjazd do rodziny (brak jakiegokolwiek wniosku urlopowego). Pozwany twierdził dalej, że powód nie przedstawił mu zwolnienia lekarskiego za w/w tydzień choroby, wobec czego pozwany uznał, iż jest to urlop powoda, dalej jednak brak jest jakiegokolwiek wniosku urlopowego, czy też jakiegokolwiek notatki w aktach osobowych potwierdzających taką okoliczność. Stąd też w ocenie Sądu zeznania pozwanego również i w tym zakresie nie zasługują na wiarę. Ponadto Sąd miał na uwadze, iż zapiski z zeszytu powoda, poświadczające jego wymiar czasu pracy wskazują, iż nie mógł on brać tygodnia urlopu, gdyż przerwa pomiędzy poszczególnymi dniami jego pracy wynosiła od jednego do maksymalnie dwóch dni. Brak jest tygodniowej nieobecności. Mając na uwadze tak ustalony czas pracy powoda, Sąd ustalił również, że powód nie miał kiedy wykorzystać urlopu wypoczynkowego, wobec czego należy uznać, iż w ogóle nie wykorzystał on tego urlopu w okresie pracy u pozwanego.

Sąd nie dał również wiary zeznaniom pozwanego w zakresie, w jakim wskazuje on na inny wymiar czasu pracy powoda oraz na samodzielne opuszczanie przez powoda miejsca pracy, spożywanie przez niego alkoholu, czy też niewykonywanie swoich zadań służbowych, gdyż w świetle wyżej przedstawionej analizy materiału dowodowego nie znajdują one potwierdzenia w materiale uznanym przez Sąd za wiarygodny.

Odnosnie zeznań świadka A. S. (k. 49) Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazuje, że powód pracował w godzinach nadliczbowych, a także w z zakresie, w jakim świadek wskazuje, że powód nie miał w pierwszym okresie zatrudnienia pisemnej umowy o pracę. Z kolei zeznania świadka J. P. (k. 49 – 50 i k. 106 - 107) nie zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazuje, że powód sam się zwolnił z pracy, bowiem z pozostałego materiału dowodowego wynika, że umowa o pracę łącząca strony uległa rozwiązaniu z upływem czasu, na jaki została zawarta. Sąd uznał natomiast wiarygodność zeznań świadka J. P. w zakresie, jakim wskazuje on, że powód pracował w nadgodzinach, ilość jednak nadgodzin Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej zapisy z zeszytu powoda. Zeznania P. K. (k. 105 – 106) zostały z kolei przez Sąd uznane za niewiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazuje na nadużywanie alkoholu przez powoda, jego spóźnianie się do pracy oraz brak pracy w nadgodzinach; nie znajduje to bowiem potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Jednocześnie Sąd uznał wiarygodność zeznań świadka P. K. w zakresie, w jakim świadek ten wskazał, że powód pracował u pozwanego od 9 listopada 2012 roku oraz w zakresie, jakim wskazał on, że powód otrzymywał 1.600,00 zł do ręki i dodatkowo 200,00 zł nagrody uznaniowej za dobre wykonywanie swoich obowiązków.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są roszczenia powoda dotyczące ustalenia istnienia stosunku pracy, wydania świadectwa pracy i sprostowania innego świadectwa pracy oraz zasądzenia na jego rzecz poszczególnych kwot tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych, tytułem ekwiwalentu za urlop oraz tytułem zwrotu potrąconego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu rozważania niniejsze należy rozpocząć od analizy zasadności roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy, ma to bowiem niebagatelne znaczenie dla dalszej rozpoznawanych roszczeń o zasądzenie wynagrodzenia za pracę

w godzinach nadliczbowych i nocnych, czy ekwiwalentu, bowiem roszczenia te dotyczą również okresu zatrudnienia powoda od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku.

Na wstępie należy zauważyć, że podstawą prawną dla powództw o ustalenie istnienia prawa bądź stosunku prawnego jest regulacja z art. 189 KPC. Zgodnie z tym przepisem powód musi wykazać dodatkowo istnienie interesu prawnego uzasadniającego jego roszczenie. Interes ten stanowi więc podstawową przesłankę materialnoprawną powództwa o ustalenie, a jednocześnie jest on kryterium zasadności wyboru tej formy ochrony praw podmiotowych. Przez „interes” należy rozumieć potrzebę wynikającą z sytuacji, w jakiej powód się znalazł, natomiast „prawny” dotyczy szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych podmiotu. Powództwo o ustalenie zmierza do usunięcia stanu niepewności w łączącym strony stosunku prawnym. W wyroku z dnia 5 grudnia 2002 roku (sygn. akt I PKN 629/01) Sąd Najwyższy wskazał, że na podstawie art. 189 KPC pracownik ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistej treści realizowanego stosunku pracy, jeżeli dochodzone ustalenie ma charakter niemajątkowy lub sprawia, że oparte na nim potencjalne roszczenia majątkowe mogą się zaktualizować dopiero w przyszłości. W związku z powyższym Sąd uznał, że interes prawny powoda istniał obiektywnie, bowiem samo roszczenie o zasądzenie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz roszczenie o ekwiwalent nie wyczerpują jeszcze jego interesu prawnego w ustaleniu istnienia stosunku pracy.

Przesłanki wskazujące na istnienie stosunku pracy wynikają z regulacji kodeksowej z art. 22 § 1 Kodeksu pracy (dalej jako: KP), zgodnie z którym przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Katalog przesłanek istnienia stosunku pracy uszczegóławia orzecznictwo Sądu Najwyższego (patrz: wyrok SN z dnia 07.10.2009r., sygn. akt III PK 39/09, wyrok SN z dnia 09.01.2001r., sygn. akt I PKN 872/00, wyrok SN z dnia 23.10.2006r., sygn. akt I PK 113/06). Z analizy przytoczonej wyżej regulacji oraz orzecznictwa wynika, że dla przyjęcia iż analizowany stosunek prawny jest stosunkiem pracy należy wykazać następujące przesłanki:

- wykonywanie przez pracownika pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy,
- wykonywanie tej pracy osobiście przez pracownika,
- wykonywanie pracy pod kierownictwem pracodawcy,
- wyznaczenie przez pracodawcę miejsca i czasu pracy,
- wypłacanie przez pracodawcę pracownikowi wynagrodzenia za pracę.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w toku niniejszego postępowania wynika, że strony łączył w okresie od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku stosunek pracy. Sąd miał na uwadze, iż sam pozwany w toku postępowania przyznał, że przyjął powoda do pracy od listopada 2012 roku (protokół rozprawy z dnia 26.02.2014r. – k. 50 akt sprawy), w swych zeznaniach pozwany również nie kwestionował faktu pracy powoda od dnia 9 listopada 2012 roku. Praca powoda w okresie od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku była świadczona na analogicznych zasadach jak jego praca w okresie od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 marca 2013 roku. Powód był bowiem zatrudniony u tego samego pracodawcy, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach pozwanego, który wskazał, że powód sprawdził się w pracy przed dniem 1 stycznia 2013 roku, dlatego od tego dnia dał mu pisemną umowę o pracę. Należy wobec tego uznać, iż spełnione były wszystkie przesłanki istnienia stosunku pracy w okresie od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku, powód bowiem miał wyznaczone przez pozwanego miejsce i czas pracy, miał określony rodzaj pracy (odśnieżanie i sprzątanie wskazanych przez pracodawcę dworców kolejowych), wykonywał pracę pod kierownictwem pracodawcy, który wydawał mu wiążące polecenia co do wykonywania jego obowiązków. Powód świadczył w tym okresie pracę osobiście i otrzymywał za tę pracę umówione z pozwanym wynagrodzenie. Wobec tego spełnione są wszelkie przesłanki uznania, iż strony w okresie od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku łączył stosunek pracy (punkt 1).

Odnosnie roszczenia o wydanie świadectwa pracy należy mieć na uwadze, iż zgodnie z art. 97 § 1 KP w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Świadectwo to powinno niewątpliwie dokumentować cały okres zatrudnienia pracownika u danego pracodawcy. Z ustaleń Sądu wynika, że pozwany wydał powodowi świadectwo pracy obejmujące jedynie jego okres zatrudnienia poświadczony pisemną umową, czyli od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia 31 marca 2013 roku. Powód zaś wniósł o wydanie mu świadectwa pracy dokumentującego okres zatrudnienia od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku. Jak zaś wyżej ustalono, w okresie tym powoda i pozwanego łączył stosunek pracy. Oznacza to więc, że zgodnie z art. 97 § 1 KP pozwany pracodawca powinien wydać powodowi świadectwo pracy dokumentujące ten okres jego zatrudnienia. Roszczenie powoda w tym zakresie jest więc zasadne (punkt 2).

W tym miejscu należy przejść do roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz odpowiednich kwot tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz za pracę w porze nocnej. W toku postępowania strona pozwana broniła się argumentując, że w rzeczywistości powód pracował w systemie równoważnego czasu pracy. Zgodnie z art. 135 § 1 KP jeżeli jest to uzasadnione rodzajem pracy lub jej organizacją, może być stosowany system równoważnego czasu pracy, w którym jest dopuszczalne przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy, nie więcej jednak niż do 12 godzin, w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 1 miesiąca. Przedłużony dobowy wymiar czasu pracy jest równoważony krótszym dobowym wymiarem czasu pracy w niektórych dniach lub dniami wolnymi od pracy. Sąd ustalił, że faktycznie powoda obowiązywał system równoważnego czasu pracy, co przyznaje sam powód w swych zeznaniach. W rzeczywistości jednak również i wymiar czasu pracy wynikający z takiego systemu był przekraczany. Powód bowiem stale pracował w nadgodzinach, nie uzyskując w okresie rozliczeniowym żadnych dni wolnych równoważonych przepracowane godziny. Warto w tym miejscu przytoczyć tezę wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 roku, sygn. akt I PK 262/07, zgodnie z którą skoro pracownik stale zmuszony był pracować w czasie pracy przekraczającym wymiar podstawowy, a powierzonych mu zadań nie mógł zrealizować w ramach obowiązujących powszechnie norm czasu pracy, przysługiwało mu dodatkowe wynagrodzenie za godziny nadliczbowe.

Wobec powyższego należy zwrócić uwagę na regulację z art. 151 § 1 KP, zgodnie z którą praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Z kolei art. 151¹ § 1 KP wskazuje, że za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy oraz w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy; w wysokości 50% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż wyżej określone.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że powód pracował w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej w wymiarze wskazanym przez powoda w jego zapisach zeszytu, których kserokopie znajdują się na k. 5 – 6 verte i k. 91 - 93 akt sprawy. Sąd oparł się na tych zapisach, mając na uwadze, iż pozwany nie prowadził żadnej ewidencji czasu pracy. Co prawda sam fakt braku ewidencji czasu pracy prowadzonej na bieżąco przez pracodawcę nie powoduje jeszcze automatycznie uznania za wiarygodną ewidencji przedstawionej przez pracownika w formie luźnych notatek w zeszycie, jednak powód w niniejszej sprawie zdołał podeprzeć ten dowód z kserokopii kartek z zeszytu dowodem z zeznań dwóch świadków, którzy również byli pracownikami pozwanego. Ponadto pozwany nie zdołał wykazać z kolei okoliczności przez niego powoływanych, związanych z rzekomym nadużywaniem przez powoda alkoholu w miejscu pracy, czy też wcześniejszym opuszczaniem przez niego miejsca pracy, bądź skargami na niewykonywanie przez powoda swych obowiązków kierowanymi od osób zarządzających odsnieżanymi dworcami kolejowymi. Pozwany podał jedynie jednego świadka – P. K., którego zeznania jednak nie zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w tym zakresie.

Sąd jednocześnie, ustalając iż powód pracował w wymiarze godzinowym wskazanym przez niego w zapiskach z k. 5 – 6 verte i k. 91 - 93 akt sprawy, ustalił również wysokość rzeczywistego wynagrodzenia otrzymywanego przez powoda,

które miało być podstawą dla obliczenia jego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Wynagrodzenie to wynosiło 1.600,00 zł netto miesięcznie, co daje kwotę 2.200,60 zł brutto. Przy obliczeniu należnego powodowi wynagrodzenia z pracę w godzinach nadliczbowych oraz za pracę w godzinach nocnych Sąd oparł się na opinii biegłego, który przedstawił ilość godzin nadliczbowych oraz przedstawił sposób dokonywania takich obliczeń. Sąd miał na uwadze, iż co do tego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej w listopadzie i grudniu 2012 roku biegły wyliczył należne powodowi kwoty mając za podstawę wynagrodzenie w wysokości 1.600,00 zł netto, czyli właśnie 2.200,60 zł brutto. Sąd oparł się w przedmiocie tych wyliczeń na opinii biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości (k. 170 – 182 akt sprawy), który to biegły wskazał przejrzysty sposób wyliczeń poszczególnych kwot należnych powodowi tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Tytułem wynagrodzenia pracę w godzinach nadliczbowych w listopadzie 2012 roku Sąd zasądził więc na rzecz powoda od pozwanego kwotę 216,13 zł, tytułem zaś wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w grudniu 2012 roku – kwotę 1.874,85 zł.

Co do wyliczeń dotyczących wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącach styczeń, luty i marzec 2013 roku Sąd przyjął jednak jako podstawę tych obliczeń kwotę 2.200,60 zł brutto miesięcznie jako wynagrodzenie powoda, a nie 2.488,42 zł brutto, jak to wskazał biegły. Sąd uznał bowiem, że dodatek w wysokości 200,00 zł, który był wypłacany powodowi w styczniu i lutym 2013 roku, był nagrodą uznaniową. Tym samym nie jest on stałym składnikiem wynagrodzenia, nie wchodzi więc do podstawy służącej obliczeniu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Wobec tego w zakresie jego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w styczniu 2013 roku:

- stawka wynagrodzenia za 1 godzinę pracy wyniesie 12,50 zł ($2.200,60 \text{ zł} : 176 = 12,50 \text{ zł}$),
- wynagrodzenie za godziny nadliczbowe z 50% dodatkiem wyniesie 478,13 zł ($25,5 \times 12,50 \text{ zł} \times 1,5 = 478,13 \text{ zł}$),
- wynagrodzenie za godziny nadliczbowe ze 100% dodatkiem wyniesie 412,50 zł ($16,5 \times 12,50 \text{ zł} \times 2 = 412,50 \text{ zł}$),
- ilość średniotygodniowych godzin nadliczbowych wyniesie 101,5 ($303 - 176 - 25,5 = 101,5$), od tej ilości należy na potrzeby obliczenia wynagrodzenia z tytułu średniotygodniowych godzin nadliczbowych odjąć ilość godzin, za które pracownikowi przysługiwało prawo do 100% dodatku, czyli 16,5 godziny, co ostatecznie daje ilość 85 średniotygodniowych godzin nadliczbowych,
- wynagrodzenie z tytułu średniotygodniowych godzin nadliczbowych wyniesie 2.125,00 zł ($85 \times 12,50 \text{ zł} \times 2 = 2.125,00 \text{ zł}$).

Podsumowując więc przysługujące powodowi wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w styczniu 2013 roku wynagrodzenie wyniesie łącznie 3.015,63 zł ($478,13 \text{ zł} + 412,50 \text{ zł} + 2.125,00 \text{ zł} = 3.015,63 \text{ zł}$).

Odnosnie powyższych wyliczeń Sąd oparł je na opinii biegłego, przyjmując metodę wskazaną przez biegłego do obliczenia średniotygodniowych godzin nadliczbowych (k. 174 – 175 akt sprawy). Sąd miał też na uwadze, iż zgodnie z art. 151¹ § 2 KP dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia przysługuje pracownikowi także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w § 1. Stąd też przy obliczaniu ilości średniotygodniowych godzin nadliczbowych należało odjąć ilość godzin nadliczbowych, z tytułu których powodowi przysługiwało prawo do 100% dodatku do wynagrodzenia.

Należy w tym miejscu przejść do obliczenia, w analogiczny jak wyżej przyjęty sposób, wynagrodzenia należnego powodowi za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącach luty 2013 roku i marzec 2013 roku.

W zakresie wynagrodzenia powoda za pracę w godzinach nadliczbowych w lutym 2013 roku:

- stawka wynagrodzenia za 1 godzinę pracy wyniesie 13,75 zł ($2.200,60 \text{ zł} : 160 = 13,75 \text{ zł}$),

- wynagrodzenie za godziny nadliczbowe z 50% dodatkiem wyniesie 319,69 zł ($15,5 \times 13,75 \text{ zł} \times 1,5 = 319,69 \text{ zł}$),
- ilość średniotygodniowych godzin nadliczbowych wyniesie 22,5 ($198 - 160 - 15,5 = 22,5$),
- wynagrodzenie z tytułu średniotygodniowych godzin nadliczbowych wyniesie 618,75 zł ($22,5 \times 13,75 \text{ zł} \times 2 = 618,75 \text{ zł}$).

Podsumowując więc przysługujące powodowi wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w lutym 2013 roku wynagrodzenie wyniesie łącznie 938,44 zł ($319,69 \text{ zł} + 618,75 \text{ zł} = 938,44 \text{ zł}$).

W zakresie wynagrodzenia powoda za pracę w godzinach nadliczbowych w marcu 2013 roku:

- stawka wynagrodzenia za 1 godzinę pracy wyniesie 13,10 zł ($2.200,60 \text{ zł} : 168 = 13,10 \text{ zł}$),
- wynagrodzenie za godziny nadliczbowe z 50% dodatkiem wyniesie 451,95 zł ($23 \times 13,10 \text{ zł} \times 1,5 = 451,95 \text{ zł}$),
- wynagrodzenie za godziny nadliczbowe ze 100% dodatkiem wyniesie 157,20 zł ($6 \times 13,10 \text{ zł} \times 2 = 157,20 \text{ zł}$),
- ilość średniotygodniowych godzin nadliczbowych wyniesie 54,5 ($245,5 - 168 - 23 = 54,5$), od tej ilości należy na potrzeby obliczenia wynagrodzenia z tytułu średniotygodniowych godzin nadliczbowych odjąć ilość godzin, za które pracownikowi przysługiwało prawo do 100% dodatku, czyli 6 godzin, co ostatecznie daje ilość 48,5 średniotygodniowych godzin nadliczbowych,
- wynagrodzenie z tytułu średniotygodniowych godzin nadliczbowych wyniesie 2.125,00 zł ($48,5 \times 13,10 \times 2 = 1.270,70 \text{ zł}$).

Podsumowując więc przysługujące powodowi wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w marcu 2013 roku wynagrodzenie wyniesie łącznie 1.879,85 zł ($451,95 \text{ zł} + 157,20 \text{ zł} + 1.270,70 \text{ zł} = 1.879,85 \text{ zł}$).

Sąd jednocześnie oddalił powództwo w zakresie roszczeń przewyższających zasądzone kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za miesiące styczeń, luty i marzec 2013 roku.

W kwestii odsetek Sąd miał na uwadze, że odsetki za opóźnienie należą się powodowi od dnia 11 kolejnego miesiąca za wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w miesiącu poprzednim. Wynika to z treści art. 85 § 2 KP, który ustala maksymalny termin do wypłaty wynagrodzenia na 10. dzień następnego miesiąca, co oznacza, iż ten dzień jest dniem wymagalności. Tym samym odsetki za opóźnienie naliczane być mogą najwcześniej do 11. dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który należne jest wynagrodzenie, stąd więc Sąd zasądził wyżej wskazane kwoty wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11. odpowiednio kolejnego miesiąca. Sąd miał również na uwadze, iż od dnia 1 stycznia 2016 roku w związku ze zmianą przepisów ustawodawca odróżnił odsetki ustawowe od odsetek ustawowych za opóźnienie, pełnomocnik powoda sprecyzował zaś, że wnosi o zasądzenie odsetek za opóźnienie, Sąd więc zasądził te odsetki, na podstawie art. 481 § 1 KC w zw. z art. 300 KP.

Reasumując, na podstawie w/w przepisów w punkcie 4 Sąd zasądził od K. D. na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych kwoty:

f. 216,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w listopadzie 2012 roku,

g. 1.874,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w grudniu 2012 roku,

h. 3.015,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w styczniu 2013 roku,

i. 938,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w lutym 2013 roku,

j. 1.879,85 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w marcu 2013 roku.

Odnośnie roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych należy zauważyć, że unormowanie zawarte w art. 151⁸ § 1 KP wskazuje, że pracownikowi wykonującemu pracę w porze nocnej przysługuje dodatek do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w porze nocnej w wysokości 20% stawki godzinowej wynikającej z minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów. Za porę nocną uznaje się godziny od 21:00 do 07:00 (art. 151⁷ § 1 KP).

Sąd uznał, że powód faktycznie pracował w godzinach nocnych wskazanych w zapiskach z k. 5 – 6 verte i k. 91 - 93 akt sprawy, wobec czego należy mu się wynagrodzenie za pracę w tych godzinach. Należy w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z wyżej przywołanym art. 151⁸ § 1 KP, dodatek do wynagrodzenia za każdą godzinę pracy w porze nocnej wynosi 20% stawki godzinowej wynikającej z minimalnego wynagrodzenia za pracę. Oznacza to, iż kluczowym jest ustalenie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę i odpowiednio wyliczonej od tego minimalnego wynagrodzenia stawki godzinowej. Sąd oparł się w zakresie wyliczeń zarówno co do wysokości dodatku za jedną godzinę pracy w porze nocnej oraz co do sumarycznego wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych na opinii biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości z k. 170 – 182 akt sprawy. Sąd zasądził więc ostatecznie wskazane w tej opinii kwoty, które są równe z kwotami żądanymi tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych przez powoda (kwoty wskazane w piśmie procesowym z dnia 10 czerwca 2016 roku z k. 199 – 202 akt sprawy).

W kwestii odsetek Sąd orzekł analogicznie, jak przy roszczeniu o wypłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Wypłata dodatku za pracę w godzinach nocnych powinna bowiem nastąpić w takich samych datach, jak wypłata wynagrodzenia za pracę za odpowiednie miesiące.

Reasumując, na podstawie w/w przepisów w punkcie 5 Sąd zasądził od pozwanego na rzecz T. K. tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych kwoty:

a. 19,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w listopadzie 2012 roku,

b. 33,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w grudniu 2012 roku,

c. 87,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w styczniu 2013 roku,

d. 35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w lutym 2013 roku,

e. 49,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych w marcu 2013 roku.

Następnym roszczeniem podniesionym przez powoda jest roszczenie o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 400,00 zł tytułem niesłusznie potrąconego wynagrodzenia.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że powód oprócz stałego wynagrodzenia w kwocie 1.600,00 zł netto miesięcznie miał otrzymywać jeszcze od pracodawcy 200,00 zł miesięcznie netto tytułem nagrody uznaniowej za dobre wykonywanie obowiązków. Z uzasadnienia stanowiska strony powodowej z kolei wynika, że powód domaga się zasądzenia tej kwoty 400,00 zł tytułem właśnie niewypłaconego wynagrodzenia w kwocie po 200,00 zł za miesiące luty i marzec 2013 roku. Sąd ustalił jednak, że za luty 2013 roku powód otrzymał dodatkowe 200,00 zł; nie otrzymał tej kwoty jedynie za marzec 2013 roku. Ponadto w ocenie Sądu ta kwota 200,00 zł stanowi, jak to wyżej wskazano, nagrodę, która jest w istocie uznaniowa; nie zostało bowiem wykazane, aby jej przyznanie było powiązane ze spełnieniem jakichś obiektywnie sprawdzalnych kryteriów. Z zeznań pozwanego K. D. wynika zaś jasno, że przyznanie w/w kwoty zależało jedynie od uznania przez pracodawcę, że powód dobrze wykonuje swoją pracę. Tym samym dodatek ten nie ma charakteru roszczeniowego.

Reasumując więc powyższe powód po pierwsze nie może domagać się zasądzenia kwoty 200,00 zł niewypłaconej mu za miesiąc luty 2013 roku, gdyż za ten miesiąc otrzymał on ten dodatek; po drugie zaś co do pozostałej kwoty 200,00 zł za marzec 2013 roku, której powód rzeczywiście nie otrzymał, nie może się on jej skutecznie domagać. Stanowi ona bowiem nagrodę uznaniową, która nie ma charakteru roszczeniowego. Tym samym roszczenie powoda w przedmiocie zasądzenia na jego rzecz kwoty 400,00 zł tytułem niesłusznie niewypłaconego wynagrodzenia podlega oddaleniu.

Kolejnym roszczeniem podniesionym przez powoda jest roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy wydanego mu dnia 31 marca 2013 roku. Powód wnosił o sprostowanie tego świadectwa pracy w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód nie wykorzystał ani jednego dnia z przysługującego mu urlopu wypoczynkowego. Nie wykorzystał również 40 godzin tego urlopu, wbrew temu co zostało wpisane we wręczonym mu świadectwie pracy z dnia 31 marca 2013 roku. Powodowi przysługiwał w okresie pracy u pozwanego urlop w wymiarze rocznym 26 dni. W okresie od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 marca 2013 roku urlop ten przysługiwał mu w wymiarze łącznie 96 godzin, co wynika z opinii biegłego z k. 232 – 236 akt sprawy, tj. 12 dni. W konsekwencji Sąd w punkcie 3 nakazał pracodawcy sprostować świadectwo pracy poprzez wpisanie, że powód nie wykorzystał 12 dni urlopu wypoczynkowego.

Łącznie z w/w roszczeniem, powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz odpowiedniej kwoty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Zgodnie z art. 171 § 1 KP w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że powód w całym okresie jego zatrudnienia u pozwanego, czyli w okresie od dnia 9 listopada 2012 roku do dnia 31 marca 2013 roku nie wykorzystał ani jednego dnia urlopu wypoczynkowego. Tym samym powód zachowuje prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Urlop ten przysługiwał mu w wymiarze łącznie 96 godzin. Wysokość ekwiwalentu została wskazana w opinii biegłego z k. 232 – 236 akt sprawy, która to opinia nie była kwestionowana przez strony postępowania co do rachunkowego sposobu wyliczeń.

Wobec powyższego Sąd uznając, że powodowi należy się ekwiwalent za 96 godzin niewykorzystanego urlopu, przyznał powodowi tytułem tego ekwiwalentu kwotę 1.759,74 zł. Sąd zasądził również odsetki ustawowe od tej kwoty, uznając jako dzień początkowy naliczania tych odsetek dzień 5 listopada 2013 roku, jako dzień wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem powoda. Sąd miał również na uwadze, iż od dnia 1 stycznia 2016 roku w związku ze zmianą przepisów ustawodawca odróżnił odsetki ustawowe od odsetek ustawowych za opóźnienie, pełnomocnik powoda sprecyzował zaś, że wnosi o zasądzenie odsetek za opóźnienie, Sąd więc zasądził te odsetki, na podstawie art. 481 § 1 KC w zw. z art. 300 KP (punkt 6).

W zakresie w jakim powództwo nie zostało uwzględnione z przyczyn podanych powyżej, Sąd w punkcie 7 na podstawie w/w przepisów oddalił je w pozostałej części.

Sąd zasądził również od pozwanego na rzecz pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu radcy prawnego A. A. kwotę 1.980 zł zgodnie z § 15 w zw. z § 11 ust 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.). Koszty pomocy prawnej zostały ustalone co do roszczeń majątkowych w oparciu o wysokość dochodzonych świadczeń, które łącznie zostały określone na kwotę powyżej 10.000,00 zł, zaś co do trzech roszczeń niemajątkowych Sąd zasądził na rzecz pełnomocnika z urzędu po 60,00 zł stawki za pomoc prawną udzieloną z urzędu odnośnie każdego z tych roszczeń.

W kwestii kosztów sądowych Sąd orzekł na podst. art. 98 KPC i 99 KPC. Sąd miał na uwadze, że powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz łącznie kwoty 10.873,43 zł, zaś ostatecznie zasądzono na jego rzecz kwotę 9.909,58 zł. To oznacza, że powód wygrał sprawę w 91 %. Wobec powyższego Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa część kosztów poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa w kwocie 1.502,67 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sporządzającego opinie w niniejszej sprawie (postanowienia o wynagrodzeniu biegłego – k. 216 i k. 240 akt sprawy). Sąd nakazał również pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 496 zł tytułem opłaty od pozwu, obliczanej od wartości zasądzonego na rzecz powoda świadczenia, której to opłaty powód nie miał obowiązku uiścić. W sumie w punkcie 9 Sąd nakazał pobrać kwotę 1.998,67 zł tytułem kosztów sądowych.

W pozostałej części Sąd przejął koszty poniesione tymczasowo na rachunek Skarbu państwa, mając na uwadze, że nie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, który przemawiałby, zgodnie z regulacją z art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, za pobraniem również od powoda części wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Dodatkowo zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W konsekwencji Sąd na podstawie w/w przepisów odstąpił od obciążania powoda kosztami sądowymi i kosztami procesu w części przegranej. Powód bowiem uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania, zaś określenie należnej mu sumy zależało od przedstawionej powyżej oceny Sądu.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 477² § 1 KPC.